

Beteg vagyok-e?

Nem fárasztom soká. Csak egyet kérdek még: volt-e már tanuja egy óriási tűznek? Láfta-e már, amint a láng kicsap a kéményen, körülnyaldossa a tetőt, a falat, áthuzódik a következő házra, az egész utcára, az egész városra. Volt-e már tanuja ilyen fönséges látványoknak? Minden izzik, a levegőben szikrák roznak táncot, az emberek arca olyan vörös, mint egy izzó vasaló, emberek, állatok egyaránt összerogynak a hőségtől, erős és bátor férfiak tele torokkal kiabálnak segítségért és nincs menekvés és nincs menekvés.

Uram, engem folytonos tűz vesz körül. Nincs, aki kezemre járjon és segítsen. A tűz belém markolt a piros körmeivel és marcangolja a testemet. Cafatokra tépi a lelkemet. Jaj!...

Mit szorongat a kezében?

Kenderkócot. Ne gyujtsa fel, kérem. Abban a kenderkócban elvarázsoltt bajadérok huzódnak meg. Ne gyujtsa fel kérem, mert tönkre tesz. Ne legyen kalmárlélek, az isten szerelmére. Úgy-e kiméleffel lesz irántam?...

„Nem?...”

Hát megteszi? ... Mégis megteszi?

Gazember!...

Hogy sistereg az a kenderkóc. Zig, zig ... zigg ... zigg ...

Uram, Ön megölte az emlékeimet. Maud már nem jön hozzám. Elvirát hiába várom.

Bajadér száll ki a kenderkócból, hosszú, szép, fekete haja van, de a szíve komisz. Oh, Elvira megkönyörült volna rajtam idővel. De a bajadér soha. Kegyetlenkedni fog velem. Örökkön-örökké. A hosszú, fekete haját az arcomhoz dörzsöli és ha meg akarom fogni, visszakapja a fejét, büszkén hátraszegi és kikacag. Hallja a hangját?

„Ki ... ki ... ki ... ki ... ki ... így kacag”.

Uram, Ön megölte az emlékeimet.

Gyilkos!...

Viperák szívják ki a vérét minden hozzátartozójának!...

„Diam ... diam ... egy bolond átka nem valósul meg...”

Diam ... diam ...

Bolond vagyok-e? ...

Beteg vagyok-e? ...

739

A gyermekünk.

Irla : Nil.

A szemét tőlem örökölte volna ...
Rövidrelátó, lélekbenező,
Mindent szépítő, mély, sötét szemet,
Mely sugaraz és elborúl egyszerre
És kacagást rejt könnyes rejtekében.
A szeme éppen úgy tudna mesélni,
Selyempuhán megsimogatva
Igéretes, szép, selymes hazugsággal —
Vagy édes, forró, halkfitkú beszéddel
Üzenne néha, mint az én szemem ...

A keze is az enyémnek a mása
Lehetett volna ... Több, mint hogyha szép.
Mert könnyü, finom, bársonyérintésü,
Mindig szelíd és sohasem irgalmatlan.
Meg tudna bújni egy meleg tenyérben
Ijedt, viharzó, riadt szívveréssel,
Mint a fészekből kiesett fióka
S ha megsejtette abban is a szívet:
Belesimúlva boldog, szent hívéssel,
Szerellemmel, hűséggel ...

A homloka, a szája, a növése —
Lett volna mind apai öröksége ...
S a lelkét épp úgy tőle kapta volna,
Mint — réges-régen — én is az enyémet.
Lett volna büszke, bátor, szabad lélek.
Magasan szálló, új rémeket látó,
Emberférgekkel nem törődő —
Mindent megértő, mindent megbocsátó.
Lett volna a Szépség szerelmese,
Poétaálmok bús futóbolondja —
Lett volna, mint — mi ketten —
... Ha volna ... volna ...

740